

شکل‌گیری اندیشه مفهوم میراث جهانی (میراث مشترک فرهنگی و طبیعی)

عبداله نصرالهی*^۱، سحر سالکی^۲، اکبر شادپور^۳

^۱ کارشناس ارشد مرمت و احیاء بناها و بافت‌های تاریخی abdollahnasrollahi@yahoo.com

^۲ کارشناس ارشد مرمت و احیاء بناها و بافت‌های تاریخی arch_saleki@yahoo.com

^۳ کارشناس ارشد مرمت آثار و اشیاء تاریخی و مدرس دانشگاه پیام نور استان تهران akbarshadpoor@yahoo.com

چکیده

میراث فرهنگی هر ملتی بیانگر هزاران جنبه از نبوغ آن ملت و تداوم اسرارآمیزی است که هر آنچه را آن ملت در طی قرون و اعصار آفریده است و هر آنچه را که می‌تواند بالقوه در آینده بیافریند به هم ارتباط می‌دهد. این میراث بخشی از میراث بشریت و جهانی است. تنوع فرهنگ‌ها، تنوع آثار را برای ما تعریف می‌کنند. اثری، شاخصه فرهنگی خاص در محدوده زمانی مشخصی است که حرف‌های نگفته‌ای را به دنبال دارد. آنچه که مفهوم میراث جهانی را استثناء می‌سازد کاربرد جهانی آن است. محوطه‌های میراث جهانی تعلق به تمامی مردم جهان دارد و از محدوده‌ای که در آن واقع شده اند جدایی ناپذیر می‌باشند. مفهوم میراث جهانی، به مرور در طول سده‌های هجدهم و نوزدهم تکوین یافت و در قالب کنوانسیون‌ها و توافق‌نامه‌های بین‌المللی، شکل رسمی به خود گرفت. مهمترین این کنوانسیون‌ها، کنوانسیون حمایت از میراث فرهنگی و طبیعی جهان در سال ۱۹۷۲ م. در پاریس می‌باشد. این مقاله که حاصل مطالعات کتابخانه‌ای است به صورت تحلیلی-توصیفی به تشریح این موضوع می‌پردازد که میراث مشترک جهانی چیست؛ تاریخچه و مهمترین عوامل مؤثر در شکل‌گیری این اندیشه جهانی کدام است. بررسی شکل‌گیری تشکیلات جهانی و نقش آنها در حفاظت و نگهداری از میراث مشترک جهانی و نیز نقش میراث در روند توسعه پایدار؛ از دیگر اهداف این مقاله می‌باشد.

واژه‌های کلیدی: میراث فرهنگی، میراث مشترک بشریت، حفاظت، ارزش جهانی، توسعه پایدار